

شخصیت عبادی امام حسن عسکری (ع)

امام حسن عسکری (ع) در یکی از سخت ترین دورانهای تاریخ زعامت و رهبری شیعیان را بر عهده داشتند، اما صبر، استقامت و نوع رهبری ایشان حتی دشمنان امامت را تحت تاثیر قرار می داد.

امام حسن عسکری (ع) در یکی از سخت ترین دورانهای تاریخ زعامت و رهبری شیعیان را بر عهده داشتند، اما صبر، استقامت و نوع رهبری ایشان حتی دشمنان امامت را تحت تاثیر قرار می داد. به گزارش خبرگزاری مهر، حضرت امام هادی (ع) در سال 254 هجری به شهادت رسید و از ایشان چهار فرزند پسر به جای ماند که عبارتند از: امام حسن عسکری (ع) و حسین و محمد و جعفر همچنین آن حضرت دختری داشت.

حضرت امام حسن عسکری (ع) در مدینه منوره که محل نزول وحی و ملائکه و مکتب خاندان رسالت بود، متولد گردید. و ولادت او در ماه ربیع الثانی سال دویست و سی و دو 232 واقع شد.

امام حسن عسکری (ع) از مادری به نام حدیث دیده به جهان گشود. علت نامگذاری امام یازدهم به عسکری این است که آن حضرت و پدر بزرگوارش امام هادی (ع) در شهر سامراء در محله عسکر یعنی لشکر سکونت داشتند. همچنین امام عسکری (ع) و پدر و جد بزرگوار ایشان در زمان خودشان به ابن الرضا (ع) یعنی فرزند امام رضا (ع) شناخته می شدند. (1)

امام حسن عسکری (ع) در سایه پدر بزرگوارش امام هادی (ع) رشد و پرورش یافت در حالی که او به علم و زهد و جهاد و تلاش مشهور شده بود. لذا فضائل اخلاقی و مراتب علم و دانش و روح ایمان و تقوی و خصال اهل بیت (ع) را از آن حضرت کسب کرد.

امام (ع) بیست و سه سال و چند ماه با پدر بزرگوارش زندگی کرد. در خلال این سالها علوم آل محمد (ص) و میراث امامت را از او دریافت نمود. بنابراین او در علم و جهاد و تلاش و دعوت به اصلاح در میان امت جدش همانند پدرانش بود.

عبادت امام عسکری (ع)

بارزترین نشانه اخلاص و پرستش در زندگی بشر عبادت و اطاعت کردن از دستورات الهی و همیشه و در همه حال متوجه خدا بودن است و هر انسانی که زندگی پیشوایان اهل بیت (ع) و سیره آنها را مورد مطالعه و بررسی قرار دهد به این نتیجه بزرگ دست می یابد که آنها نمونه های عالی تقوا و پارسایی و پرستش و مقاومت و شخصیت والای انسانی هستند.

امام حسن عسکری (ع) صابر و شکیبا بودند و از مواضع اصولی خویش هیچ گاه عقب نشینی نکردند. آن حضرت دارای نفس مطمئن بود و هیچ گاه تردید و اضطراب در اندیشه و تفکرش راه نمی داد و از ایفای نقش رهبری و مسئولیت بزرگ اعتقادی خود دست بر نمی داشت و تاریخ سرشار از اخبار و روایات است که عبادت و پارسایی و تقوای امام (ع) را بازگو می کند. (2)

محمد بن اسماعیل می گوید: امام عسکری (ع) در زندان روز را روزه می گرفت و همه شب را هم بیدار بود و به هیچ کاری و سخنی جز عبادت نمی پرداخت. (3)

کلینی (ره) روایت دیگری را نقل کرده که از عبادت امام (ع) و پارسایی او حاکی بوده، گویای این حقیقت است که امام بزرگوار تمام اوقاتش را در زندان با عبادت و یاد خدا و توجه به او می گذرانیده است به طوری که مامور شکنجه و اذیت و آزار خود در زندان را تحت تاثیر قرار داده است.

اینها گزیده کوتاهی از کلمات مورخین و راویان بود که عبادت امام (ع) و جدایی او از مادیات و ارتباطش با خدا در زندانهای ظلم و جور حاکمان عباسی را منعکس می سازند و همین انعکاس هر چند اندک و مختصر درجه زندگی را برای ما می گشاید و به ما صبر و استقامت و توجه به خدا را در سخت ترین، بدترین و تیره ترین شرایط و موقعیتهای می آموزد.

2- سفینه البحار، ج 1، ص 260

3- اعیان الشیعه، ج 2، چاپ 1983، ص 41